

Súd: Najvyšší súd SR
Spisová značka: 2Tdo/16/2017
Identifikačné číslo spisu: 6614010723
Dátum vydania rozhodnutia: 24.10.2017
Meno a priezvisko: JUDr. Peter Paluda
Funkcia: sudca
ECLI: ECLI:SK:NSSR:2017:6614010723.1

UZNESENIE

Najvyšší súd Slovenskej republiky v senáte zloženom z predsedu senátu JUDr. Petra Paludu a sudcov JUDr. Františka Moznera a JUDr. Dany Wänkeovej v trestnej veci proti obvinenému U. A. pre prečin poškodzovania cudzej veci podľa § 245 ods. 1, ods. 2 písm. a) Tr. zák. na neverejnom zasadnutí konanom 24. októbra 2017 v Bratislave o dovolaní obvineného U. A. proti uzneseniu Krajského súdu v Banskej Bystrici z 8. decembra 2015, sp. zn. 5To/123/2015, takto

rozhodol:

Podľa § 382 písm. c) Tr. por. dovolanie obvineného U. A. sa odmieta.

Odôvodnenie

Okresný súd Lučenec (ďalej tiež „okresný súd“) rozsudkom zo 6. októbra 2015, sp. zn. 3T/213/2014, uznal obvineného U. A. vinným z prečinu poškodzovania cudzej veci podľa § 245 ods. 1, ods. 2 písm. a) Tr. zák., ktorý spáchal tak, že 5. mája 2014 v U. na T. v k. ú. mesta U. na ornej pôde na parcelách s parcelnými číslami X-XXXX/X, X-XXXX, X-XXXX/X, X-XXXXX/X a X-XXXX/X o rozlohe 10,0589 ha poškodil úrodu jačmeňa jarného sladovníckeho tým, že ho dal postriekať agrochemickým postrekom Cosmix, čím došlo k jeho zožltnutiu a vyschnutiu, kde týmto konaním spôsobil pre Z. C. škodu vo výške 4.400,- eur. Za to mu okresný súd uložil podľa § 245 ods. 2 Tr. zák. trest odňatia slobody vo výmere šesť mesiacov, ktorého výkon podmenečne odložil na skúšobnú dobu jeden rok. Zároveň obvinenému uložil podľa § 287 ods. 1 Tr. por. povinnosť nahradiť poškodenému Z. C. škodu vo výške 4.400,- eur.

Obvinený napadol uvedený rozsudok okresného súdu odvolaním, ktoré Krajský súd v Banskej Bystrici (ďalej tiež „krajský súd“) uznesením z 8. decembra 2015, sp. zn. 5To/123/2015, zamietol podľa § 319 Tr. por. ako nedôvodné.

Proti uzneseniu krajského súdu, ktoré bolo obvinenému doručené 26. marca 2016 a jeho obhajkyňi 11. marca 2016, podal obvinený prostredníctvom obhajkyne 17. februára 2017 dovolanie a to z dôvodov uvedených v § 371 ods. 1 písm. c), i) Tr. por.

V odôvodnení tohto mimoriadneho opravného prostriedku obvinený po stručnom zrekapitulovaní

predchádzajúceho konania predovšetkým spochybňuje záver odvolacieho súdu, že (obvinený, pozn.) nekonal v dobrej viere, pretože minimálne od decembra 2013 vedel, že už nie je nájomcom pôdy a napriek tejto vedomosti na nej zasiaty jačmeň - ale nie ním, dal zničiť, keďže obvinený ako fyzická osoba nebol nikdy nájomcom spornej pôdy a prenajímateľ pôdy nemal s nájomcom platne ukončený nájomný vzťah a teda poškodený nemohol byť v čase, kedy sa mal skutok stať, oprávneným nájomcom a užívateľom pôdy.

V tejto súvislosti poukázal dovolateľ v prvom rade na to, že nájomcom pôdy bola pôvodne spoločnosť A., spoločnosť s ručením obmedzeným, so sídlom T. XXXX/X, U., ktorá od 5. decembra 2011 zmenila svoje obchodné meno aj sídlo na N. Z., s. r. o. C. XX, T., kedy zároveň dala spornú pôdu do podnájmu spoločnosti A. I., s. r. o. Prenajímateľka pôdy tak mala 15. augusta 2012 spísanú výpoveď nájomnej zmluvy už adresovať spoločnosti N. Z., s. r. o. a nie spoločnosti A., spoločnosť s ručením obmedzeným. V nadväznosti na to obvinený namieta, že prenajímateľka pôdy ani poškodený hodnoverným spôsobom nepreukázali platné doručenie výpovede nájomcovi, čiže ani platné skončenie nájmu so spoločnosťou N. Z., s. r. o. a teda ani vznik nového nájomného vzťahu medzi vlastníčkou pôdy B. R. ako prenajímateľkou a poškodeným ako nájomcom, pretože základným predpokladom platného vzniku nového nájomného vzťahu je zánik predchádzajúceho nájomného vzťahu. Dovolať pritom vyslovil názor, že akékoľvek vyjadrenia B. R., že osobne, telefonicky alebo inak informovala dovolateľa o jej úmysle ukončiť nájomný vzťah, príp. jej ďalšie výzvy na vypratanie prenajatých pozemkov, je z pohľadu platného skončenia nájomného vzťahu so spoločnosťou N. Z., s. r. o. irelevantné.

Okrem toho poukázal dovolateľ na to, že spoločnosť N. Z., s. r. o. listom zo 17. apríla 2014 prenajímateľke oznámila, že výpoveď nájomnej zmluvy z 15. augusta 2012, ktorú prevzal dovolateľ, ktorý bol uvedenou obchodnou spoločnosťou splnomocnený na jej zastupovanie pri výkone práv a povinností nájomcu hnutelných a nehnuteľných vecí, 11. apríla 2014, považuje za neplatnú, pretože nájomná zmluva bola uzatvorená na dobu určitú do 31. decembra 2016 a zmluva ani zákon ju neumožňujú vypovedať pred uplynutím dojednanej doby nájmu bez uvedenia výpovedného dôvodu. Už na základe tejto odpovede mala prenajímateľka podľa dovolateľa vedieť, že nie je oprávnená pozemky ďalej prenajať, kým nemá platne vysporiadaný predchádzajúci nájomný vzťah.

V ďalšej časti dovolania obvinený namieta, že v posudzovanom skutku absentujú základné pojmové znaky prečinu poškodzovania cudzej veci podľa § 245 ods. 1 Tr. zák. Konkrétne, pokiaľ ide o škodu uvádza, že nemožno spravodlivo tvrdiť, že ak prenajímateľ pôdy za trvania nájomného vzťahu svojvoľne, duplicitne uzatvorí na ten istý predmet nájmu novú nájomnú zmluvu bez toho, aby rešpektoval práva pôvodného nájomcu, aby za prípadné škody spôsobené týmto konaním zodpovedal pôvodný nájomca. Z dovolateľom vyššie uvedených skutkových okolností podľa neho vyplýva, že situáciu spôsobila svojim nezodpovedným prístupom prenajímateľka pôdy. Nemožno potom tvrdiť, že škodu poškodenému spôsobil on.

Ďalej k naplneniu znaku cudzia vec dovolateľ súdom oboch stupňov vytyka, že sa nijakým spôsobom nevysporiadali s jeho obranou v tom smere, že podľa § 2 ods. 2 zákona č. 229/1991 Zb. o úprave vlastníckych vzťahov k pôde a inému poľnohospodárskemu majetku v platnom znení je vlastníkom pozemkov aj vlastníkom porastov, ktoré na ňom vzišli a pri pozemkoch daných zmluvne do užívania je vlastníkom porastov užívateľ. V nadväznosti na to dovolateľ tvrdí, že pred sejbou plodiny dal na prenajatých pozemkoch postrekom odstrániť neželanú vegetáciu, avšak v čase, kedy ešte nevedel rozpoznať druh vzhádzajúcej vegetácie.

Pokiaľ ide o úmyselné zavinenie, dovolateľ namieta, že nepostupoval a nekonal v úmysle komukoľvek spôsobiť škodu, ale v dobrej viere, že koná v mene oprávneného užívateľa pôdy, s touto nakladal ako bežne starostlivý hospodár a to s vedomím, že porast na pôde mu v zmysle už citovaného ustanovenia patrí. V tejto súvislosti poukazuje tiež na to, že súdy sa podľa neho nezaoberali jeho argumentáciou, že ani poškodený nekonal celkom dobromyseľne, pretože musel vidieť, že pôda je pooraná a teda niekým pripravená na ďalšiu sejbu.

Obvinený súdom oboch stupňov ďalej vytyka, že vôbec neskúmali na akej pôde zasial poškodený jačmeň, keďže podľa dovolateľa obsial aj pôdu, ktorú mala spoločnosť A. I., s. r. o. preukázateľne v nájme od iných vlastníkov, než od B. R.. Takisto nebrali do úvahy jeho návrh, aby bolo konanie prerušené až do doby právoplatného ukončenia súdneho konania vo veci určenia neplatnosti výpovede nájmovej zmluvy a to na základe žaloby, ktorú spoločnosť A. I., s. r. o. podala 2. októbra 2015. Pritom názor súdu, „... že aj keby obžalovaný bol oprávnený užívať uvedený pozemok, v žiadnom prípade nebol oprávnený jačmeň, ktorý tam nezasial, dať chemicky zničiť a týmto inému spôsobiť škody... obžalovaný svoje užívacie právo totiž nemohol vykonávať spôsobom, ktorým inému úmyselne spôsobí škodu, keďže vedel, že jačmeň - teda nie neželanú vegetáciu, zasiala iná osoba“ považuje dovolateľ za tak explicitný výklad práva, ktorý môže byť na ujmu spravodlivosti, keďže poskytuje ochranu tomu, kto neoprávnené užíva cudziu vec na úkor toho, kto realizuje oprávnený výkon svojich práv a povinností vyplývajúci mu z iných právnych predpisov a platne uzatvorenej zmluvy. Dovolateľ zastáva názor, že takýto postup nie je v súlade s účelom Trestného zákona a takéto prísne formalistické posudzovanie skutku výlučne z trestnoprávneho hľadiska absolútne nie je v súlade s inými právnymi predpismi.

V závere dovolania obvinený namieta, že nevykonaním všetkých navrhnutých dôkazov a nedostatočným vysporiadaním sa s dôkazmi a tvrdeniami predkladanými v konaní bolo zásadným spôsobom porušené jeho právo na obhajobu a na spravodlivý proces, ktorého integrálnou súčasťou je aj primerané zdôvodnenie súdneho rozhodnutia. V tejto súvislosti dovolateľ tvrdí, že odvolací súd postupoval v rozpore s obsahom práva na spravodlivé súdne konanie, keď sa dostatočne nevysporiadal s jeho obranou, s jeho tvrdeniami sa vôbec nezaoberal, vykonané dôkazy vyhodnotil jednostranne v jeho neprospech a na takto vykonanom dokazovaní následne založil nesprávne právne posúdenie veci.

V podstate z týchto dôvodov obvinený U. A. prostredníctvom obhajkyne navrhol, aby dovolací súd podľa § 386 ods. 1, ods. 2 Tr. por., § 388 ods. 1 Tr. por. z dovolacieho dôvodu podľa § 371 ods. 1 písm. c), i) Tr. por. rozhodol, že napadnutým uznesením a konaním, ktoré mu predchádzalo bol porušený zákon v ustanovení § 319 Tr. por. v jeho neprospech a napadnuté uznesenie krajského súdu a tiež rozsudok okresného súdu zrušil a okresnému súdu prikázal vec v potrebnom rozsahu znovu prerokovať a rozhodnúť.

Prokurátor príslušnej okresnej prokuratúry v písomnom vyjadrení k dovolaniu obvineného s poukazom na rozhodovaciu prax Najvyššieho súdu Slovenskej republiky uviedol, že mimoriadny opravný prostriedok - dovolanie neslúži k revízii skutkových zistení urobených súdmi prvého a druhého stupňa. Ťažisko dokazovania je na súde prvého stupňa a jeho skutkové závery môže doplniť alebo meniť len odvolací súd. Dovolací súd nemôže posudzovať úplnosť skutkových zistení, nemôže bez ďalšieho sám prehodnocovať vykonané dôkazy, pretože dôkazy v konaní o dovolaní nemôže sám vykonávať. Namietané nesprávne skutkové zistenia alebo nesúhlas s tým, ako súd hodnotil vykonané dôkazy, nemôžu zakladať dovolací dôvod uvedený v ustanovení § 371 ods. 1 písm. i) Tr. por.

Pokiaľ ide o druhú časť dovolania, prokurátor uvádza, že nie je zrejmé, ktoré navrhnuté dôkazy neboli vykonané, nakoľko zo zápisnice z hlavného pojednávania konaného 6. októbra 2015 vyplýva, že obvinený ani jeho obhajca nepodali žiaden návrh na doplnenie dokazovania. V nadväznosti na to vo vzťahu k dôvodu dovolania podľa § 371 ods. 1 písm. c) Tr. por. cituje právnu vetu rozhodnutia Najvyššieho súdu Slovenskej republiky zverejneného v Zbierke stanovísk najvyššieho súdu a rozhodnutí súdov Slovenskej republiky pod č. 116/2014. Pokiaľ ide o dovolací dôvod podľa § 371 ods. 1 písm. i) opäť s poukazom na konkrétne rozhodnutie Najvyššieho súdu Slovenskej republiky uvádza, že nevykonanie dokazovania v rozsahu predpokladanom obvineným a hodnotenie dôkazov spôsobom, ktorý nezodpovedá predstavám obvineného, nie je možné uplatniť ako tento dôvod dovolania, ale ide o skrytú formu vyjadrenia záujmu obvineného, aby boli vykonané dôkazy (zistený skutkový stav) v jeho prospech.

Napokon pokiaľ ide o dovolací dôvod podľa § 371 ods. 1 písm. c) Tr. por. prokurátor zdôraznil, že zo znenia tohto ustanovenia jednoznačne vyplýva, že len porušenie práva na obhajobu zásadným spôsobom

je spôsobilé naplniť uvedený dovolací dôvod. V praxi to znamená, že o zásadné porušenie práva pôjde najmä vtedy, ak obvinený nemal v konaní obhajcu, hoci v jeho trestnej veci boli splnené dôvody povinnej obhajoby. V tejto súvislosti potom poukazuje na to, že obvinený mal splnomocneného obhajcu od konania prvého hlavného pojednávania vo veci samej a preto podľa jeho názoru k zásadnému porušeniu práva na obhajobu nedošlo.

V podstate z týchto dôvodov prokurátor navrhol, aby Najvyšší súd Slovenskej republiky bez preskúmania veci dovolanie obvineného podľa § 382 písm. c) Tr. por. odmietol, nakoľko je zrejmé, že nie sú splnené dôvody dovolania podľa § 371 Tr. por.

Najvyšší súd Slovenskej republiky (ďalej len „najvyšší súd“) ako súd dovolací (§ 377 Tr. por.) posúdil vec najprv v zmysle § 382 Tr. por. a zistil, že dovolanie bolo podané obvineným ako oprávnenou osobou podľa § 369 ods. 2 písm. b) Tr. por., prostredníctvom obhajcu (§ 373 ods. 1 Tr. por.), proti rozhodnutiu, proti ktorému je prípustné [§ 368 ods. 2 písm. h) Tr. por.], v zákonnej lehote uvedenej v § 370 ods. 1 Tr. por., potom ako dovolateľ využil svoje zákonné právo podať riadny opravný prostriedok (odvolanie), o ktorom bolo rozhodnuté (§ 372 ods. 1 Tr. por.), s obsahovými náležitosťami podľa § 374 ods. 1 Tr. por. a s uvedením dôvodu dovolania podľa odseku 2 tohto ustanovenia.

Dovolací súd ale zároveň zistil, že obvineným uplatnené dôvody dovolania podľa § 371 ods. 1 písm. c) a i) Tr. por. nie sú v posudzovanej veci zjavne splnené.

Úvodom považuje najvyšší súd za potrebné k veci najprv vo všeobecnej rovine uviesť, že dovolací súd nemožno chápať ako tretiu inštanciu v systave súdov zameranú na preskúmavanie všetkých rozhodnutí súdu druhého stupňa. Dovolanie ako mimoriadny opravný prostriedok neslúži na revíziu skutkových zistení urobených súdmi prvého a druhého stupňa. Ťažisko dokazovania je totiž na súde prvého stupňa a jeho skutkové závery môže doplniť alebo meniť len odvolací súd. Dovolací súd nemôže na podklade dovolania obvineného posudzovať úplnosť skutkových zistení, nemôže bez ďalšieho sám prehodnocovať vykonané dôkazy, pretože dôkazy v konaní o dovolaní nemôže sám vykonávať. Namietané nesprávne skutkové zistenia alebo nesúhlas s tým, ako súd hodnotil vykonané dôkazy, tak nemôžu zakladať dovolací dôvod uvedený v ustanovení § 371 ods. 1 písm. i) Tr. por. (primerane uznesenie Ústavného súdu Slovenskej republiky zo 14. septembra 2016, sp. zn. I. ÚS 567/2016). Východiskom pre zistenie dovolacieho dôvodu podľa § 371 ods. 1 písm. i) Tr. por. je preto opis skutku, ako bol ustálený v príslušnom výroku, t. j. v tzv. skutkovej vete napadnutého rozhodnutia vo veci. V dôsledku toho dovolacia námietka, ktorá napáda postup súdu v hodnotení dôkazov, nemôže zakladať tento dovolací dôvod, lebo v intenciách tohto ustanovenia správnosť a úplnosť zisteného skutku dovolací súd nemôže skúmať a meniť (primerane uznesenie najvyššieho súdu z 10. februára 2010, sp. zn. 3Tdo 39/2009). Predmetom dovolacieho dôvodu podľa § 371 ods. 1 písm. i) Tr. por. tak môže byť len nesprávne právne posúdenie skutku, ktorý v skutkovej vete rozhodnutia ustálili súdy prvého a druhého stupňa, ale nikdy samotné skutkové zistenia, ktoré sú jej obsahom a ktoré nie je možné akokoľvek dopĺňať a meniť [stanovisko najvyššieho súdu zverejnené v Zbierke stanovísk najvyššieho súdu a rozhodnutí súdov Slovenskej republiky (ďalej len „Zbierka“) pod č. 3/2011].

Zároveň platí, že právo na obhajobu v zmysle dovolacieho dôvodu podľa § 371 ods. 1 písm. c) Tr. por. je potrebné chápať ako vytvorenie podmienok pre plné uplatnenie procesných práv obvineného a jeho obhajcu (§ 34 ods. 4 Tr. por.). Za porušenie práva na obhajobu podľa § 371 ods. 1 písm. c) Tr. por. nemožno považovať obsah a rozsah vlastnej úvahy orgánu činného v trestnom konaní alebo súdu o voľbe použitých dôkazných prostriedkov pri plnení povinnosti podľa § 2 ods. 10 Tr. por., resp. uplatnení oprávnenia podľa § 2 ods. 11 Tr. por. Ak by záver orgánu činného v trestnom konaní alebo súdu učinенý v zmysle § 2 ods. 12 Tr. por. o tom, že určitú skutkovú okolnosť považuje za dokázanú a nebude ju už overovať ďalšími dôkazmi, zakladal opodstatnenosť dôvodu dovolania podľa § 371 ods. 1 písm. c) Tr. por., odporovalo by to viazanosti dovolacieho súdu zisteným skutkom podľa ustanovenia § 371 ods. 1 písm. i) Tr. por., ktoré vyjadruje zásadu, že účelom dovolacieho konania je posudzovanie právnych otázok, nie posudzovanie správnosti a úplnosti zistenia skutkového stavu (primerane uznesenie najvyššieho súdu zverejnené v Zbierke pod č. 7/2011). Napokon aj v súlade s judikatúrou Európskeho

súdu pre ľudské práva a naň nadväzujúcou rozhodovacou praxou Ústavného súdu Slovenskej republiky nemožno spravodlivý súdny proces chápať ako právo účastníka súdneho konania na preskúmanie toho, akým spôsobom súd hodnotil právne a faktické okolnosti konkrétneho prípadu (primerane uznesenie Ústavného súdu Slovenskej republiky z 27. októbra 2010, sp. zn. II. ÚS 462/2010).

V kontexte uvedeného najvyšší súd k posudzovanej veci uvádza, že z vyššie zrekapitulovaných dôvodov dovolania vyplýva, že obvinený ním v skutočnosti spochybňuje hodnotenie vykonaných dôkazov, keď tvrdí, že odvolací súd ich vyhodnotil jednostranne v jeho neprospech a na takto (podľa dovolateľa) nesprávne vyhodnotenom dokazovaní následne vec nesprávne právne posúdil. Svojou podstatou tak ide o skutkové námietky, ktorými sa obvinený snaží dosiahnuť revíziu skutkových zistení a ktoré vecne nezodpovedajú ním použitým ale ani iným dovolacím dôvodom uvedeným v § 371 ods. 1 Tr. por. Námietky skutkovej povahy sú totiž uplatniteľné len v rámci dovolacieho dôvodu podľa § 371 ods. 3 Tr. por., ktorý je oprávnený použiť iba minister spravodlivosti. Dovolací súd sa preto takýmito skutkovými námietkami obvineného nemohol zaoberať (primerane napr. rozhodnutie najvyššieho súdu zverejnené v Zbierke pod č. 14/2015).

Zároveň treba zdôrazniť, že skutkové závery prvostupňového súdu, ktoré si v celom rozsahu osvojil krajský súd a ktorých správnosť a úplnosť nemôže dovolací súd v tomto konaní skúmať ani meniť, tak ako sú tieto vyjadrené v tzv. skutkovej vete rozsudku okresného súdu, zodpovedajú právnej kvalifikácii konania obvineného ako prečinu poškodzovania cudzej veci podľa § 245 ods. 1, ods. 2 písm. a) Tr. zák. Podľa nich dal totiž obvinený postriekať úrodu jačmeňa jarného sladovníckeho patriaceho Z. C. agrochemickým postrekom Cosmix, v dôsledku čoho došlo k jeho zožltnutiu a vyschnutiu, čím takto menovanému spôsobil škodu 4.400,- eur. Teda zničil cudziu vec a spôsobil tak na cudzom majetku väčšiu škodu.

Z podaného dovolania pritom vyplýva (a zodpovedá to aj obsahu predloženého spisu), že obvinený ako zástupca nájomcu najneskôr 11. apríla 2014 prevzal výpoveď nájomnej zmluvy. Preto ak sa domnieval, že táto je neplatná, mal predovšetkým on v záujme ochrany práv nájomcu (ako jeho splnomocnený zástupca) iniciovať vo vzťahu k prenajímateľovi príslušné súdne konanie. V žiadnom prípade ale nebol oprávnený zničiť úrodu, ktorú na predmetnej pôde dobromyseľne zasiala tretia osoba v presvedčení, že je jej novým nájomcom, o čom dovolateľ vedel.

Okrem toho treba súhlasiť s vyjadrením prokurátora v tom smere, že obvinený ani jeho obhajkyňa pred ukončením dokazovania na hlavnom pojednávaní konanom 6. októbra 2015 neuplatnili žiadne konkrétne návrhy na jeho doplnenie. Pritom vyhlásenie procesnej strany urobené v záverečnej fáze súdneho konania o tom, že nemá návrhy na doplnenie dokazovania, je konečným prejavom strany o disponovaní s právom na navrhovanie doplnenia dokazovania a v prípade predtým uplatnených návrhov na doplnenie dokazovania jednoznačným prejavom, že na pôvodných návrhoch na doplnenie dokazovania procesná strana netrvá a teda, že ich berie späť. Rešpektovanie takto prejavenej vôle strany súdom, nemožno považovať za porušenie práva na obhajobu zásadným spôsobom v zmysle § 371 ods. 1 písm. c) Tr. por. (rozhodnutie najvyššieho súdu zverejnené v Zbierke pod č. 116/2014).

Pokiaľ obvinený v podanom dovolaní namieta primeranosť zdôvodnenia napadnutého rozhodnutia krajského súdu, je nutné v prvom rade uviesť, že dovolanie len proti odôvodneniu rozhodnutia nie je prípustné (§ 371 ods. 7 Tr. por.). Navyše najmä krajský súd vo svojich rozhodnutiach sice stručne, ale jasne a zrozumiteľne poskytol odpovede na všetky, z pohľadu predmetu konania podstatné otázky, ktoré obvinený v rámci svojej obhajoby nastolil. Napadnuté rozhodnutia preto nemožno považovať za svojvoľné, pričom obsahom základného práva na súdnu ochranu podľa čl. 46 ods. 1 Ústavy Slovenskej republiky, ale ani práva na spravodlivé súdne konanie podľa čl. 6 ods. 1 Dohovoru o ochrane ľudských práv a základných slobôd nie je právo na rozhodnutie v súlade s právnym názorom strany trestného konania pred súdom.

Tieto dôvody viedli najvyšší súd k tomu, že dovolanie obvineného U. A. podľa § 382 ods. 1 písm. c) Tr. por. na neverejnom zasadnutí odmietol.

Poučenie:

Proti tomuto uzneseniu nie je prípustný opravný prostriedok.